

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **L. Č.**
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Hanusem
sídlem Nemanická 440/14, 370 10 České Budějovice

proti
žalovanému: **ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2016, č. j. 587-9/2014-3416,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2016, č. j. 587-9/2014-3416, se **z r u š u j e** a věc se žalovanému **v r a c í** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 21 551 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku do rukou jejího zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 7. 5. 2014 u ředitele Agentury vojenského zdravotnictví (dále jen „ředitel Agentury“) žádost o doplatek platu za měsíce březen až prosinec 2011. Ředitel Agentury, jakožto služební orgán věcně příslušný k projednání a rozhodnutí o nárocích vojáka z povolání vyplývajících ze služebního poměru podle § 144 a násl.

zákona č. 221/1991 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014, č. j. 361-4/2014-6848, žádost zamítl jako neoprávněnou.

2. Odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí ředitele Agentury žalovaný nejprve zamítl rozhodnutím ze dne 7. 1. 2015, č. j. 587-2/2014-3416. Krajský soud v Hradci Králové však rozsudkem ze dne 29. 1. 2016, č. j. 31Ad 1/2015 – 49, dané rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný následně zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele Agentury v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, které žalobkyně napadla nyní posuzovanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobkyně předně namítla, že byla zkrácena na svém právu na seznámení se s podklady pro rozhodnutí správního orgánu. Oznámení o zahájení řízení obsahovalo také výzvu, kterou byla žalobkyni stanovena možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim do protokolu, a to na den 13. 6. 2014 a konkrétní hodinu, s místem v Praze. Rozkazem ředitele Agentury č. 109/2014 přitom byla žalobkyni nařízena služební cesta do Hradce Králové, a to na období 9. – 13. 6. 2014. Upozornila, že při své účasti na služební cestě musela plnit povinnosti vojáka z povolání vyplývající ze služebního poměru, které byly zveřejněny v rozkaze ředitele Agentury. O této překážce v podobě nařízené služební cesty tedy musel služební orgán zcela jistě vědět a nebylo třeba ho na to upozorňovat.
4. Podle žalobkyně je povinností správního orgánu před vydáním meritorního rozhodnutí nejprve účastníky řízení vyrozumět o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů, a současně jim nabídnout možnost seznámit se s danými podklady a navrhnout jejich případné doplnění. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36. Žalobkyni zabránila v nahlížení do spisu překážka v podobě služební cesty, o které služební orgán věděl nebo vědět musel, což označila za vadu řízení, kterou bylo porušeno její základní procesní právo vyplývající z Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
5. Žalobkyně má dále za to, že stanovení konkrétního dne na seznámení se s podklady pro rozhodnutí (den a čas) neodpovídá zásadě vstřícnosti veřejné správy, formulované v § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobkyně nevidí rozumný důvod, proč by správní orgán měl tímto způsobem omezovat realizaci práva účastníka řízení na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Za nevhodnou považuje rovněž formulaci výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí v podobě výzvy k dostavení se, což evokuje spíše splnění povinnosti než realizaci práva, kterým postup podle § 36 odst. 3 správního řádu nepochybně je.
6. K doplňování spisu o listiny, respektive podklady pro rozhodnutí, došlo dle žalobkyně rovněž v průběhu odvolacího řízení. Žalobkyni však v odvolacím řízení nebyla poskytnuta lhůta pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí.

7. Žalobkyně namítla, že z uvedených důvodů byla služebními orgány zkrácena na svých základních právech a v důsledku toho jí bylo zejména zabráněno podat kvalifikované odvolání.
8. Pokud jde o hmotněprávní vady napadeného rozhodnutí, žalobkyně konstatovala, že na základě záznamu o pohovoru ze dne 24. 9. 2010 jí bylo s účinností od 1. 1. 2011 změněno služební zařazení na nové systemizované místo: 162870 zdravotní sestra – specialista oddělení zdravotnického zabezpečení letového provozu posádkového zdravotnického zařízení Přerov, spádového vojenského zařízení Prostějov, velitelství sil podpory. Původní systemizované místo bylo zrušeno z organizačních důvodů. Z obsahu záznamu o pohovoru dále vyplývá, že v souladu s § 67 odst. 2 písm. e) zákona o vojácích z povolání neměl být žalobkyni po dobu 12 měsíců snížen plat (tj. od 1. 1. 2011 jí měl náležet nesnížený plat v takové výši, která jí náležela k poslednímu dni před organizační změnou – k 31. 12. 2010). Platový výměr číslo 3/1/5/2010-2454 stanovil žalobkyni plat k 1. 1. 2010 na neurčito. To znamená, že ke dni 31. 12. 2010 náležel žalobkyni plat v částce 26 510 Kč vztahující se k jejímu služebnímu zařazení, které z důvodu organizačních změn k uvedenému dni zaniklo.
9. Dnem 1. 1. 2011 byla žalobkyně rozkazem velitele Velitelství sil podpory č. 371 ze dne 13. 12. 2010 služebně zařazena na výše uvedené nové systemizované místo. Výnosem velitele Velitelství sil podpory č. 8 ze dne 6. 1. 2011 byl rozkaz č. 371/2010 opraven a žalobkyni byl dnem 1. 1. 2011 přiznán nárok na nesnížený plat podle § 67 odst. 2 písm. e) zákona o vojácích z povolání na dobu 12 měsíců.
10. V souvislosti s novelizací nařízení vlády č. 565/2006 Sb., o platových poměrech vojáků z povolání, došlo k 1. 1. 2011 ke snížení platových tarifů o 10 %. Platový výměr na nové systemizované místo číslo 3/1-39/2010-2454 (v němž se promítlo i uvedené 10% snížení platových tarifů) byl však vydán až někdy v průběhu ledna 2011 a žalobkyni byl doručen až 28. 1. 2011. Platový výměr vojáka z povolání je přitom rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), na rozdíl od platového výměru zaměstnance v pracovněprávním poměru, který je pouhou informací o výši platu. Plat je vojákovu vyplácen na základě platového výměru, nikoliv na základě zákona. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 10/2013 – 21.
11. Žalobkyně je názoru, že jí s ohledem na uvedené skutečnosti po celý rok náležel plat ve výši 26 510 Kč. Pochybení služebního orgánu, který adekvátně nereagoval na legislativní změny tak, aby zákonným způsobem došlo ke snížení původního platu, nelze zhojit konstatováním žalovaného, že kdyby se nesnížený plat po změnách tarifních tabulek nezměnil, byla by žalobkyně zvýhodněna oproti ostatním vojákům, čímž by došlo k porušení principu rovnosti práv a principu rovnosti odměňování za stejnou práci. V průběhu pobírání nesníženého platu žalobkyni navíc v červenci 2011 vznikl nárok na zvýšení platového tarifu z důvodu počtu let praxe. Tento zákonný nárok je třeba dle žalobkyně do sníženého platu promítnout jeho zvýšením. Tezi „plat nebude snížen“ je podle žalobkyně nutno vykládat tak, že po určité době se bude namísto nového platu aplikovat plat původní, tzn. účinnost nového platu je odložena do doby, než marně uplyne doba svědčící původnímu platu. Žalobkyně dále uvedla, že bez podkladu platového výměru došlo k doplatkům do nesníženého platu, k úpravám

nesníženého platu o jeho navýšení 600 Kč, anebo v době svědčící pro zvýšení platu z důvodu počtu let praxe zase k ponížení platu o 670 Kč, zřejmě kompenzací na úkor doplatku příspěvku za vedení a hodnotního příspěvku. Žalovaný se však k těmto doplatkům či úpravám nesníženého platu vůbec nevyjádřil, a tak je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí nelze seznat, čím se správní orgán v rámci správního řízení skutečně zabýval a jak hodnotil jednotlivé důkazy.

12. Žalobkyně konstatovala, že služební poměr vojáka z povolání se řídí kogentní veřejnoprávní úpravou, která se od obecné úpravy pracovněprávního poměru výrazně liší. Jeho podstatou je stanovení přísnějších pravidel a s tím spjatých omezení, která jsou nezbytná pro řádné fungování bezpečnostních a obranných složek státu. Tato omezení jsou na druhou stranu kompenzována vyšší úrovní platového ohodnocení a řadou dalších výhod, jako jsou ztížené možnosti propuštění ze služební poměru nebo výsluhové nároky.
13. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že ředitel Agentury ve svém zamítavém rozhodnutí dospěl k závěru, podle něž se má za správnou částku nesníženého platu považovat částka 25 190 Kč a doplatek do nesníženého platu byl žalobkyni vyplacen ve správné výši. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že služební orgán I. stupně ve svých závěrech pochybil, jeho rozhodnutí ale z tohoto důvodu nezrušil. Zjištěním správního orgánu I. stupně tedy bylo, že nárok doplatku nevznikl, protože nesnížený plat byl skutečně po rozhodnou dobu žalobkyni vyplácen. Naopak zjištěním žalovaného bylo, že došlo k přeplatku na nesníženém platu. Za daného stavu se podle žalobkyně z jednoho dvouinstančního správního řízení stala dvě jednoinstanční správní řízení.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného podle žalobkyně postrádá rovněž přesnou identifikaci vydaných platových výměrů na plat a nesnížený plat.
15. Žalobkyně konečně také uvedla, že úvaha žalovaného o nemožnosti zvýšit nesnížený plat o částku za roky praxe odpovídající příslušné platové třídě a platového stupně, by na ni měla dvojí negativní dopad. Za prvé, organizační změnou bude po uplynutí 12 měsíců stižena nižším příjmem, za druhé, v době pobírání nesníženého platu se zvýšení platu za počet let praxe započítává co do výsledku na nižší doplatek do nesníženého platu. Žalobkyně namítá, že ten, kdo je postižen organizační změnou, by měl být zvýhodněn, a nikoli aby zvýhodnění náleželo pouze těm, kdo postižení organizační změnou nejsou. V této souvislosti žalobkyně odkázala na závěry obsažené ve zprávě o šetření veřejné ochránkyně práv ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. 401/2015/VOP/IK (dále jen „zpráva VOP“).
16. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

17. K namítaným procesním vadám žalovaný odkázal na předchozí rozsudek krajského soudu v této věci (rozsudek č. j. 31Ad 1/2015 – 49) s tím, že krajský soud zde obdobnou žalobní námitku shledal nedůvodnou. K otázce snížení platu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které má za věcně správné,

přezkoumatelné a schopné obstát v soudním přezkumu. Dodal, že pokud by to soud „považoval za účelné“, navrhuje při jednání vyslechnout k tomuto bodu úřední osobu, která zpracovávala napadené rozhodnutí.

IV. Ústní jednání

18. Při ústním jednání konaném dne 11. 1. 2018 žalovaný k dotazu soudu uvedl, že netrvá na návrhu na provedení výsledku úřední osoby, která zpracovávala napadené rozhodnutí. K dalšímu dotazu soudu sdělil, že „technické platové výměry“, které jsou založeny ve správním spise, představují běžné platové výměry, které každý voják obdrží při stanovení výše jeho platu. Není mu známo, proč jsou doklady založené ve spise označeny jako „technické“. Žalobkyně po nahlédnutí do těchto dokladů potvrdila, že obdržela platové výměry se stejným obsahem.
19. Krajský soud provedl (k návrhu žalobkyně) důkaz zprávou o šetření veřejné ochránčyně práv ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. 401/2015/VOP/IK. Žalobkyně při jednání dále požádala, aby žalovaný vysvětlil význam pojmu nesnížený plat a aby uvedl, z čeho při výpočtu takového platu vychází. Žalovaný v reakci na to odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Žalobkyně poté přednesla obsáhlý závěrečný návrh, v němž zopakovala argumentaci obsaženou již v žalobě. Dodala, že žalovaný si nemůže být jist svým rozhodnutím, jestliže v soudním řízení navrhuje výsledek pracovníka, který výpočet platu provedl.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Žalobu shledal důvodnou.
22. Nejprve se krajský soud zabýval namítanými procesními vadami, kterými bylo dle žalobkyně stíženo řízení předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
23. Žalobkyně v části žaloby obsahující procesně-právní námitky věnovala pozornost zejména údajnému porušení jejího práva na seznámení se s podklady rozhodnutí správního orgánu, k němuž mělo dojít v řízení vedeném před správním orgánem I. stupně (viz výše body 3-5). K tomu krajský soud uvádí, že shodnou žalobní námitkou se zabýval již v rozsudku č. j. 31Ad 1/2015 – 49, přičemž neshledal, že by byla důvodná. Ředitel Agentury totiž zaslal žalobkyni dne 30. 5. 2014 přípis, kterým jí sdělil, že bylo zahájeno řízení v dané věci, a zároveň ji vyzval, aby se dne 13. 6. 2014 dostavila na určené místo za účelem seznámení se se spisovou dokumentací před vydáním rozhodnutí. Uvedený přípis byl žalobkyni doručen dne 3. 6. 2014. Žalobkyně, ač si tuto výzvu převzala a současně věděla, že na stejný den má nařizovanou služební cestu, zůstala pasivní a tuto okolnost prvoinstančnímu správnímu orgánu nesdělila. Za těchto okolností není namístě šetřit, zda daný správní orgán věděl či mohl vědět o její nařízené služební cestě. Bylo totiž povinností žalobkyně na zaslanou výzvu

reagovat a případně svoji neúčast omluvit, či zažádat o stanovení jiného termínu. Krajský soud tedy ve zmíněném rozsudku dospěl k závěru, že ředitel Agentury dostal požadavkům plynoucím z § 36 odst. 3 správního řádu. Na tomto závěru nemá důvod nic měnit ani nyní.

24. Kromě porušení práva na seznámení se s podklady rozhodnutí v řízení vedeném ředitelem Agentury však žalobkyně namítla, že k porušení daného práva došlo rovněž v řízení vedeném žalovaným. Uvedla, že v průběhu odvolacího řízení byl správní spis doplněn o další listiny, aniž by jí v této fázi řízení vůbec byla poskytnuta lhůta pro seznámení se s podklady rozhodnutí. Tuto žalobní námitku již krajský soud shledal důvodnou.
25. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
26. Smyslem uvedeného ustanovení je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, a nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04; citovaná soudní rozhodnutí se sice vyjadřují k § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), bezpochyby jsou však plně aplikovatelná i na obdobné ustanovení obsažené v „novém“ správním řádu].
27. Dané ustanovení zároveň není omezeno pouze na řízení před správním orgánem I. stupně. Jestliže odvolací správní orgán v odvolacím řízení doplní správní spis o další podklady rozhodnutí, je jeho povinností o tom účastníka řízení zpravit a dát mu možnost vyjádřit se k těmto podkladům (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 3 As 43/2008 – 235, a ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 As 24/2009 – 80). Správní řád sice tuto povinnost v ustanoveních upravujících průběh odvolacího řízení výslovně stanoví pouze pro případy, kdy odvolací správní orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část změnil [viz § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], tím však není vyloučena aplikace ustanovení § 36 odst. 3 na případy, kdy odvolací správní orgán rozhoduje o zamítnutí odvolání (poté, co si opatřil nové podklady rozhodnutí). Ostatně na tuto skutečnost žalovaného upozornila i veřejná ochránkyně práv ve zprávě o šetření ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. 401/2015/VOP/IK (viz str. 6 zprávy).
28. Jak přitom krajský soud zjistil ze správního spisu předloženého žalovaným, jeho obsah je kromě jiného tvořen listinami, které do něj byly zjevně založeny až poté, co krajský soud rozsudkem č. j. 31Ad 1/2015 – 49 zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného vydané v této věci. Tyto listiny (například „technické platové výměry“ žalobkyně, anebo mzdové listy žalobkyně) jsou sice označeny jako přílohy spisu, je však zřejmé, že patřily mezi podklady rozhodnutí žalovaného. Žalovaný z nich zcela jistě musel vycházet při svém rozboru výše platu žalobkyně a výše doplatku do nesníženého platu žalobkyně v rozhodném období obsaženém v nyní posuzovaném rozhodnutí.

29. Uvedené pochybení žalovaného je podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem a samo o sobě je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení bude povinností žalovaného poskytnout žalobkyni možnost uplatnit její právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případným vyjádřením žalobkyně se řádně zabývat (tj. vypořádat výhrady žalobkyně v novém rozhodnutí o věci samé, eventuálně dále doplnit podklady rozhodnutí). Za této situace je předčasné, aby krajský soud činil definitivní závěry o tom, zda žalobkyni svědčí právo na doplatek platu, případně v jaké výši. Nicméně považoval za vhodné vyjádřit se (alespoň v obecné rovině) i k některým dalším námitkám uplatněným žalobkyní.
30. Žalobkyně namítla, že platový výměr vojáka z povolání je správním rozhodnutím konstitutivní povahy a že na jeho základě je jeho adresátovi přiznán plat v konkrétní výši. Krajský soud s právě uvedeným souhlasí, není mu však zřejmé, proč by z tohoto důvodu měl žalobkyni náležet za celý rok 2011 plat, který jí byl k 1. 1. 2010 stanoven platovým výměrem číslo 3/1/5/2010-2454 v částce 26 510 Kč. Sama žalobkyně připouští, že pro rok 2011 jí byl vystaven nový platový výměr, kterým jí byl stanoven plat v odlišné výši (a v průběhu roku 2011 ještě další platový výměr). Nesouhlasila-li žalobkyně s výší platu stanovenou v těchto platových výměrech, mohla proti nim podat opravné prostředky a po případném marném vyčerpání těchto opravných prostředků se mohla domáhat přezkoumání daných platových výměrů u správního soudu (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 10/2013 – 21, na který odkazuje i sama žalobkyně). Krajský soud ovšem žalobkyni přisvědčuje v tom, že je povinností správních orgánů, které rozhodují o její žádosti o doplatek platu, přesně identifikovat platové výměry, z nichž odvozují výši platu, který žalobkyni v rozhodném období náležel.
31. Žalobkyně dále zpochybňuje výklad § 67 odst. 2 písm. e) zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 31. 5. 2012, z něž vycházel žalovaný. Podle uvedeného ustanovení se vojákovi plat nesnižuje „*po dobu nejvýše 12 měsíců, byl-li v důsledku organizačních změn jinak služebně zařazen*“. Z rozboru platu žalobkyně obsaženého v napadeném rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný zaujal právní názor, podle něž se povinnost zachovat vojákovi plat v nesnížené výši dle citovaného ustanovení nevztahuje na základní platový tarif v situaci, kdy dojde v důsledku změny legislativy k plošné změně (snížení) základního tarifu ve všech tarifních třídách. S tímto výkladem krajský soud souhlasí. Uvedené ustanovení zákona o vojácích z povolání zamezovalo tomu, aby po zákonem stanovenou dobu byla u vojáka z povolání, který byl dotčen organizační změnou a v jejím důsledku byl jinak služebně zařazen, snížena ta platová složka, k jejímuž snížení by u něj z tohoto důvodu jinak došlo. Dané ustanovení však nijak nebránilo tomu, aby byl vojákovi z povolání v této době snížen plat z odlišného důvodu, který nijak nesouvisel s organizačními změnami a změnami v jeho služebním zařazení. Opačný výklad by byl v rozporu s účelem citovaného ustanovení, jímž bylo poskytnout vojákům z povolání určitou ochranu právě před důsledky plynoucími ze změny

služebního zařazení spojeného s organizačními změnami. Krajský soud nevidí žádný rozumný důvod, proč by ochrana poskytovaná citovaným ustanovením měla být vztažena na všechny možné negativní zásahy do platu vojáka z povolání. Pokud došlo s účinností od 1. 1. 2011 k plošnému snížení základních platových tarifů stanovených

pro vojáky z povolání v nařízení vlády č. 565/2006 Sb. o 10 % v důsledku novelizace daného nařízení, pak by žalobkyni z tohoto důvodu byl snížen základní platový tarif i v případě, že by se jí žádná organizační změna nedotkla. Za předpokladu, že se tato plošná změna platového tarifu řádně promítla do platového výměru, který byl žalobkyni vystaven, měla by projevit i v jejím platu.

32. Ostatně k témuž závěru dospěla i veřejná ochránkyně práv ve své zprávě o šetření ze dne 23. 6. 2015, na kterou žalobkyně opakovaně odkazuje (viz str. 3 zprávy).
33. Krajský soud naopak nesouhlasí s výkladem žalovaného týkajícím se přechodu vojáka z povolání do vyššího platového stupně v návaznosti na odsloužené roky a dopadu tohoto přechodu na výši doplatku do nesníženého platu. Ustanovení § 67 odst. 2 písm. e) zákona o vojácích z povolání obsahovalo garanci nesnížení platu po dobu 12 měsíců (k němuž by jinak došlo v souvislosti s organizačními změnami). Nijak však nevylučovalo možnost zvýšení platu, pokud na něj vojákovi z povolání vznikl nárok v průběhu této doby. Také v tomto případě lze podpůrně odkázat na výše citovanou zprávu veřejné ochránkyně práv (viz str. 4 zprávy).

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
35. O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla úspěch žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v:
 - zaplaceném soudním poplatku za žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve výši 3 000 Kč;
 - nákladech právní služby poskytnuté advokátem za 3 úkony po 3 100 Kč, včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. celkem 10 200 Kč;
 - jízdném zástupce žalobkyně ve výši 3 566 Kč (cesta České Budějovice – Hradec Králové a zpět: 500 km; průměrná spotřeba vozidla dle TP: 10,27 l/100 km; dle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 463/2017 činí paušální náhrada za 1 km 4 Kč a cena PHM 30,50 Kč za 1 l) a jízdném žalobkyně ve výši 268 Kč (cesta Praha – Hradec Králové a zpět, včetně MHD);
 - náhradě za promeškaný čas zástupce žalobkyně ve výši 1200 Kč (§ 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu);
 - náhradě ušlého výdělku žalobkyně ve výši 923 Kč.

Protože je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (pozn. soudu – v případě náhrady za jízdné zástupce žalobkyně DPH nepožadoval). Celkem je tedy žalovaný povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve

výši 21 551 Kč. Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. ledna 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

